

OD AUTORA VIEDENSKÉHO
BRATSTVA, JEDNEJ
Z NAJÚSPEŠNEJŠÍCH
SEVERSKÝCH
DETEKTÍVOK ROKU

INGAR JOHNSRUD NESIEM SVOJ KRÍŽ

premedia

VYŠLO:

Ingar Johnsrud: Viedenské bratstvo

Zmasakrované telá členov sekty na predmestí Osla vyvolávajú podozrenie, že ide o nábožensky motivovaný čin. Obete masovej vraždy patria k sekte Svetlo Božie, ktorá očakáva koniec sveta. Táto malá komunita žije v izolácii podľa vlastných pravidiel a nedáva si pozor na to, koho si znepriatelí.

Fredrika Beiera a jeho novú kolegyňu Kafu Iqbalovú však prvotné hypotézy nepresvedčia a púšťajú sa do pátrania, ktoré môže viesť až do obdobia druhej svetovej vojny k obľudným experimentom s rasovou čistotou. Ocitnú sa uprostred prípadu, kde pátrajú nielen po beztvare vrahovi, ale aj po tajomnej minulosti vodcov tejto sekty.

Ingar Johnsrud sa predstavuje ako sebavedomý a nápaditý rozprávač, ktorého debut vychádza v dvadsiatich krajinách. *Viedenské bratstvo* je prvým dielom trilógie. Nadväzuje naň *Kalypso* a *Nesiem svoj kríž*.

Ingar Johnsrud: Kalypso

Policajný vyšetrovateľ Fredrik Beier sa pomaly prebúdzá z bezvedomia. Ošetrojúca lekárka mu hovorí o smrtiacej kombinácii tabletiiek a alkoholu, on si však na nič nespomína.

V dome nezvestnej vdovy polícia nachádza mŕtvolu nedávno zosnulého muža, ktorý však mal podľa záznamov zomrieť už pred dvomi desaťročiami. A v kanáli vo východnom Osle potkany medzitým ohlodávajú ďalšie mŕtve telo. Obe obeť spája spoločná minulosť, účasť na tajnej akcii krátko po rozpade Sovietskeho zväzu, ktorá skončila katastrofou. Zabudnutá zbraň sa dostáva do rúk pomstiteľa, ktorý už nemá čo stratiť.

Vo svojom druhom románe Ingar Johnsrud vyvrátil aj posledné pochybnosti, s kým máme do činenia – je tu autor s mimoriadnym talentom a citom pre detail, ale aj akciu a dramatické napätie. Jeho prvý román sa okamžite po vydaní zaradil medzi najpredávanejšie v Nórsku aj vo Švédsku, rovnaký osud malo aj jeho pokračovanie, ktoré sa dočkalo ešte lepších ohlasov.

Edícia LABYRINT, 39. zväzok

Ingar Johnsrud
NESIEM SVOJ KRÍŽ

Copyright © Ingar Johnsrud, 2018
Published by agreement with Salomonsson Agency
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia, 2019
Translation © Lubomíra Kuzmová, 2019
ISBN 978-80-8159-713-8

*„Čo je dobré, nezanecháva obyčajne po ceste stopy,
ale zlé vždy vlečie za sebou následky.“*

Knut Hamsun, Požehnanie zeme (1917)

PRVÝ DIEL

KAPITOLA 1

Sviečka vyronila osamelú slzu a pastor zopäl ruky k modlitbe. Modlil sa potichu a len pre seba. Slová napriek tomu vyslovoval rýchlo. Do rytmu srdca. Nakoniec pokrivené prsty rozpojil a otvoril oči.

V oválnom okne vysoko na stene zbadal mihotavý odraz svojej postavy. Vonku bola tma a na skle hrala jemná melódia. Mäkké dotyky snehu.

Na okne, tesne nad miestom, kde sa odrážal plameň sviečky, pristála ťažká snehová vločka. Roztopila sa na teplom skle a z plameňa, ktorý bol dovedy len červenožltým bodom, sa rozšírila žiara ako kruhy na pokojnej hladine. Osvetlila podlahu, kríž aj Bibliu, a keď kľačiacu postavu zahalila celú, pastor vedel, že sneh nie je sneh, ale Boh, ktorý sa mu prihovára.

Keď napadol čerstvý sneh, vianočná noc sa javila celkom biela, celkom neposkvvrnená. Pastor si spomenul na nevinnosť, ktorá zavítala na zem v jednu vianočnú noc kedysi dávno a ukázala nešťastným pozemským dušiam novú cestu. Odrazu mu všetko dávalo zmysel. Železné mreže na okne. Oceľová priča s tenkým matracom na stene. Hrboľatý strop pivnice posiaty flakmi, ktoré si predstavoval ako mraky, aj ťažké dvere s priezorom, ku ktorému sa musel skloniť, ak chcel vidieť von.

Všetko dávalo zmysel a všetko sa mu prihováralo čistým a jednoznačným hlasom. Zavrel oči, zopäl ruky a modlil sa. Tentoraz pomaly. Sebavedome.

V zámku sa ozvalo štrnganie a v miestnosti sa zjavil strážca, vysoký muž s vpadnutými lícami. Volal sa Richard, a hoci sa títo dvaja líšili povolaním aj postavením, vychádzali spolu dobre. Richard si neraz, keď pastora pripútal k rámu postele, prisadol k nemu a zhovárali sa. Strážca bol kedysi športovec, no potom sa mu život obrátil naruby. K tomuto okamihu sa často vracal. Medzi prstami žmolil prsteň, ktorý nosil na retiazke okolo krku, a pýtal sa pastora, či existuje odpustenie. Pastorovi vtedy zmäkol hlas a aj pohľad mal odrazu miernejší. Zodvihol bradu.

„Samozrejme, že existuje odpustenie,“ odpovedal zvyčajne. „Tomu, kto verí, bude odpustené všetko.“

Pastora však nezaujímal strážcov slová, ale skôr jeho mlčanlivosť. Richard ho vedel počúvať dlhé hodiny a pastor mu dlhé hodiny rozprával. O tom, ako Boh zoslal na egyptský národ roje kobyliiek. Ako potopa sveta zmyla zo zeme všetky hriechy a bezbožnosť. Ako Španieli priniesli do Ameriky vírus a ako epidémia kiahní za pár rokov vyhubila mocnú ríšu Aztékov a spustošila takmer celý kontinent, čím pripravila pôdu na príchod kresťanstva.

„Nič tak nepohnojí náboženskú pôdu ako výkriky bolesti a krv. Preto ma tu držia,“ vravel pastor.

„Biblia, sviečka, dve zápalky, tanierik, pohár, kávová šálka, nožík.“ Strážca zodvihol hlavu. „Kde je kríž?“

„Kríž?“ začudoval sa pastor. „Dnes som k modlitbe žiadny kríž nedostal.“

Richard sa pozrel na hárok v ruke. Potom si znovu prezrel predmety na zemi. Zamračil sa. „Dúfal som, že toto už máme za sebou.“

Keď skontroloval posteľ a nakukol pod matrac aj paplón a keď baterkou zasvietil okolo okenných rámov, poza radiátor aj záchodovú misu, obrátil sa k pastorovi.

„Mrzí ma to, ale viete preda, čo bude nasledovať.“

„Naozaj som dnes žiadny kríž nedostal.“

Strážca naklonil hlavu nabok a čakal.

„Pastor si pomaly vyzliekol širokú košeľu. Demonštratívne ňou potriasol a odhodil ju. Potom si spustil nohavice. Ich pohľady sa stretli. Strážca bezradne zastonal a kývol smerom k jeho rozkroku. Pastor si začal vyzliekať aj slipy. Keď bol nahý, zodvihol si ovisnutý úd a po ňom gule.“

„Otočte sa a čupnite si.“

„Som zbožný človek. Hádám si len nemyslíte, že som si symbol božstva strčil do zadku?“

Richard netrpezlivo funel a ukazovákomb robil krúživé pohyby. Keď pastor z tejto ponižujúcej polohy vstal, znovu sa otočil, vzpažil ruky a špičkami prstov sa dotýkal stropu. Potom vystrel skrčené prsty na nohách a pocítil, ako sa mu pod nohami niečo uvoľnilo. Posunul nohu o niekoľko centimetrov dozadu.

„Vidíte? Žiadny kríž nemám.“

„A čo je tamto?“ Strážca sa naklonil dopredu. Zaostril na triesky dreva, ktoré teraz ležali priamo pred pastorovými nohami.

Pastor vedel, že keby sa len ľudia lepšie prizreli, videli by, že Boh je všade. Vo vetre, ktorý šantí vo vrcholkoch stromov, aj v larvách, ktoré rozožierajú

zdochliny vtákov. Je v komplikovanej dedičnej informácii vírusu, ako aj v spôsobe, akým Pán dovolil ľuďom túto informáciu zmanipulovať. Boh je aj čas. Je v ľadovcoch, ktoré sa roztápajú. V kameni, ktorý sa zomelie na piesok, i v betóne, ktorý sa rozpadne na prach. Pastorovi sa podarilo vydlabať do stropu škáru a vsunúť do nej dlhý koniec špicateho kríža. Nevedel ho ukryť úplne, ale to neprekážalo. Kto už len skúma detaily na strope pivnice, ktorú už toľkokrát videl? Strážca Richard určite nie.

Pastor odrazu vytrhol kríž zo škáry. Richard stihol ledva zodvihnúť hlavu, nieto ešte vystríeť ruku, aby sa ubránil. Hrot kríža ho zasiahol do ruky a hneď nato pocítil, ako ho nahý muž zdrapil za golier. Zatackal sa, spadol na zem a zaúpel od bolesti. Pastor sa naňho hodil takou silou, že mu vyrzil dych. Potom ho schytil za vlasy a trhol nimi dozadu. Lebkou mu praštil o zem vychudnutou tvárou nadol. Ozval sa zvuk praskajúcej kože a chrupavky. Kaluž krvi na betóne vytvorila okolo strážcovej hlavy svätožiaru a celé telo sa mu nekontrolovane triaslo.

Pastor našiel bod, ktorý hľadal. Krvavý hrot kríža vrazil Richardovi medzi horné krčné stavce. Chystal sa pritlačiť celou svojou váhou, ale zneistel. Zodvihol hlavu a na skle okna uzrel odraz tohto barbarského výjavu. Sklo bolo zahalené do bielych snehových vločiek. Ako nedotknuté plátno. Rysoval sa mu nový život. Nová šanca.

„Ďakujem ti, Pane,“ zamrmlal.

KAPITOLA 2

O osem týždňov neskôr

Keď chcel Boh ukázať človeku bezradnosť, stvoril v Osle február bez snehu.

Policajný inšpektor Fredrik Beier vošiel do stredovekej sály Akershuskej pevnosti. Ako ňou prechádzal, na drevenej podlahe sa ozývalo škrípanie kamienka, ktorý sa mu zasekol v podrážke.

Dlhý stôl v sále bol prestretý pre sedemdesiatdva hostí. Mnohí z nich už sedeli na svojich miestach, pod portrétmi poľných maršalov a mŕtvych monarchov. Inšpektorov menovec dánsky kráľ Fredrik IV. hľadel arogantne zo sedla koňa, ktorý sa vzpínal na zadných nohách. Kdesi vpredu zazrel Fredrik tmavé zvlnené vlasy Kafy Iqbalovej a musel uznať, že policajná čiapka svedčí kolegyni viac ako jemu. Fredrik si nespomínal, kedy mal

naposledy na sebe sviatočnú uniformu či zaoblené sviatočné topánky, ale pravdepodobne to bolo na nejakom pohrebe.

Medzi hosťami spoznal ministra a zopár ďalších špičiek z ministerstva spravodlivosti, šéfov policajného riaditeľstva, policajného riaditeľa Tronda Antona Nemeho a večne nablýskaného vedúceho oddelenia násilnej kriminality inšpektora Sebastiana Kossa. Kafa povytiahla jednu stoličku z radu a Fredrik pochopil, že má sedieť po jej boku.

„Dnes je tu riadny rozruch, Beier. Snažíš sa preniknúť do jadra strany?“

Hlas patrilo mohutnému mužovi na druhej strane stola s okrúhlou, sivobiellou tvárou a nakrátko zostrihanými vlasmi, ktoré mu vytŕčali spod čiapky.

„Franke,“ kývol mu na pozdrav Fredrik. „Myslel som si, že dnes večer máš službu pri umývaní riadu.“

Franke Nore sa zasmial hlbokým hlasom a drgol do ženy na vedľajšom sedadle, vychrtlej sivej myšky z ministerstva.

„Tridsať rokov v uniforme,“ povedal a veľavýznamne ukázal na medailu na hrudi. „Viete, slečna, keď som nastupoval, mysleli sme si, že počítačový vírus je pohlavná choroba a disketa je symptóm.“ Zarehotal sa a natiahol sa za prípitkom. „Videl som, ako sa z poslíkov stávajú mafiánski bosovia. Finančníci so zlatými hodinkami a bradami od kokaínu končili ako trosky na heroíne s AIDS v pokročilom štádiu.“ Keď si pohár pritisol k perám, ruka sa mu mierne triasla.

„Určite ste mali dlhú a zaujímavú kariéru,“ povedala žena. „Ale pomaly sa už chystáte do dôchodku?“

„Áno, tie svine už na to čakajú,“ odvetil Franke a položil si ruku na operadlo jej stoličky.

„Tá chudera dnes večer zostarne o niekoľko rokov,“ zašepkala Kafa. Fredrik sa zachichotal a striebornou lyžičkou si vyškrabal kamienok z podrážky.

Odkedy sa vyšetrovatelia Beier a Iqbalová zoznámili, prešli už skoro štyri roky. Kafa bola expertkou bezpečnostnej polície na náboženský fundamentalizmus a pomáhala pri vyšetrovaní masakra, pri ktorom došlo k vyvraždeniu kresťanskej sekty. Neskôr si podala prihlášku na oddelenie násilnej kriminality, kam patrilo aj Fredrik, a odvtedy pracovala tam. Preto teraz sedeli v Romerikskej sále Akershuskej pevnosti. Pred necelým rokom sa Fredrikovi a Kafe podarilo odvrátiť atentát na premiéra krajiny Simona Riebeho a ten teraz so svojou vládou z vďačnosti usporiadal slávnostnú večeru. Účasť bola povinná. Keďže bol volebný rok, premiér sa zároveň postaral o to, aby tu nechýbali významní podnikatelia, politici a novinári.

Keď Riebe vstúpil do sály, vrava sa premenila na šepot. Vošiel dverami na dolnom konci a pomaly kráčal uličkou. Komu sa neušiel stisk ruky, mohol sa uspokojiť aspoň so žmurknutím či prikývnutím – podľa toho, či ho premiér pokladal za svojho prívrženca alebo protivníka. Na pol ceste sa Riebe zastavil. Muža, ktorý vstal a podal mu ruku, všetci poznali. Bol to predseda Robotníckej strany Trym Dahl. Fredrik si všimol, ako sa títo dvaja – predseda vlády a líder opozície – na seba podobajú. Obom tiahlo na šesťdesiatku a obaja mali prešedivenú šlachovitú tvár ako bežci maratónu, ktorí na štyridsiatom kilometri umrú na infarkt. Obaja mali na sebe tmavý úzky oblek. Riebeho viazanka svietila privatizačnou modrou, Dahlova bola vymáčaná v robotníckej krvi.

„Nadporučík,“ kývol Riebe na Fredrika, keď prechádzal okolo nich, a Kafe podal ruku. „Iqbalová, ak ma pamäť neklame? Je vaša dcéra v poriadku?“

Kafa prekvapene potriasla hlavou. „Meno sedí, ale dcéru nemám,“ odvetila rýchlo. Premiér prevrátil oči. „Prepáčte mi to, tolko tváří. V každom prípade som vám vďačný za úsilie, ktoré ste preukázali v boji za vlasť. Dnes večer sme sa tu zišli, aby sme vzdali hold práve vám.“ Zaklopal podpätkami, postavil sa za vrch stola a čakal, kým sa sála utíši.

Po hlavnom chode sa Fredrikovi konečne naskytna príležitosť vytratiť sa. Po hradnej pevnosti tancovali tiene vo svetle fakiel a v nose ho dráždil prenikavý pach petroleja. Jeho kroky sa ozývali medzi múrmi. Fredrik zastal až na vonkajšej strane hradieb, za mostíkom ponad priekopu. Zaklonil hlavu a počúval, ako do vlajkovej žrde naráža lano. Obloha bola tmavá, za mrakmi sa rysoval tenký mesiac akoby nakreslený hrubou pastelkou. Líca ho štípali od mrazu a na okuliaroch sa mu tvorili ostré kryštáliky. Zľutuje sa konečne alebo nad týmto mestom a nasneží?

Na drevenom mostíku za jeho chrbtom sa ozval hlasný klopot podpätkov. „Fredrik Beier?“

Fredrik sklonil hlavu a otočil sa. Akási žena mu podávala ruku, mala úzku peknú tvár a svetlé vlasy, ktoré jej zakrývali plecica. Videla sa mu povedomá.

„Áno?“

„Všimla som si vás medzi čestnými hosťami a dúfala som, že sa mi podarí s vami porozprávať.“ Ruku mala kostnatú ako starena, hoci mohla mať sotva tridsať. „Benedikte Stoltzová,“ povedala a neodbytno vystrčila dopredu spodnú sánku.

Vtom si Fredrik uvedomil, odkiaľ ju pozná. Benedikte Stoltzová bola reportérkou televíznej stanice TV2. Pamätal si ju z dokumentárneho filmu

o korupcii v súvislosti s rozvojovou pomocou. Film vyvolal neskutočný rozruch.

„Viem, kto ste. Ale nemám povolené rozprávať sa s novinármi.“

„Hovorí sa, že ste čestný fízal.“

Fredrik bol vysoký, meral takmer stodeväťdesiat centimetrov, ale keď sa jej chcel pozrieť do očí, nemusel vôbec skláňať hlavu. „Preto ste tu? Lebo hľadáte čestných ľudí?“ Sucho sa zasmial. „Neviete, že sála je plná politikov?“

Ona sa však nesmiala. „Váš otec bol Ken Beier, však?“

Fredrik naklonil hlavu nabok. Čo to malo byť? Otec zomrel pred vyše dvadsiatimi rokmi. Bol to úradník, ktorý strávil život za písacím stolom.

„Váš otec pracoval pre Američanov, ak sa nemýlim. Na veľvyslanectve?“

„To sedí.“

„Viete, zbieram materiál o jednom vojenskom projekte, na ktorom počas studenej vojny spolupracovali nórske a americké úrady. V tejto súvislosti sa objavilo meno vášho otca. Snažím sa zistiť, na čom konkrétne pracoval.“

Fredrik sa zdvorilo usmial a naznačil, že sa musí vrátiť na slávnosť. V podchode medzi hradnými múrmi ich ovanul chladný vietor.

„Prepáčte, vôbec netuším, na čom otec pracoval, ale bol to skôr nudný človek. Myslím, že hľadáte iného Kena Beiera.“

„Možno,“ odvetila novinárka. „Možno. Hovorí vám niečo meno Ravnli?“

„Nie.“

Na schodoch postávali traja muži v oblekoch a fajčili. Zrejme začuli ich kroky, pretože jeden z nich, tlstý muž v stredných rokoch s vypúlenými očami a červenými lícami, sa zaďíval ich smerom. Potom zaľal päsť a vytasil k oblohe svoj tučný prostredník.

„Kurník šopa,“ zahrešil Fredrik. „Ten smrad mi práve ukázal prostredník?“

„To bolo zrejme mierené na mňa,“ povedala Benedikte pokojne. „Trochu sme sa dnes večer nepohodli.“

„Nepohodli?“

Pokrčila plecami. „Len sme o čomsi diskutovali. Poznáte ho?“

„Nie,“ odvetil Fredrik znova.

„Volá sa Henry Falck, je zástupcom riaditeľa poradenskej spoločnosti Faarmand-Bernier. Pracuje na jednom projekte pre vládu, ale nikto nechce prezradiť, o čo ide. Celý projekt je tajný. Povráva sa, že sa blíži nejaký škandál.“

„A vy ste sem prišli snoriť? Myslel som, že sa chcete rozprávať so mnou.“

„Nevedela som, že budete žiarliť. Zišlo sa tu veľa vplyvných ľudí. My, ktorí

sa snažíme odhaliť, čo sa deje za zavretými dverami, tu máme raj. Ale ako vidíte, nechce so mnou hovoriť.“

„Za zavretými dverami.“ zafunel Fredrik. „Veľa šťastia. Čo sa týka môjho otca, radšej si svoje zdroje znovu preverte. Musím sa už vrátiť dnu, o chvíľu je losovanie.“

Keď sa chystal odísť, novinárka vytiahla z vrečka vizitku, na zadnú stranu naškrabala číslo a poprosila ho, aby sa ozval, ak si to rozmyslí. „Nikto nemusí vedieť, že sme spolu hovorili.“

„To nehrozí,“ odvetil Fredrik. „Nebudem vám volať.“

Bolo už neskoro, keď sa za ním zavreli barové dvere a vťahli dnu cigaretový dym zvonka. Fredrik sa zapotácal a chytil sa zábradlia. Zhora znel jemný saxofón Lestera Younga v sprievode smiechu, vravy a vône sviečok.

Pôvodne sa Fredrik po slávnosti chystal rovno domov. Snehové vločky, ktoré sa znášali na mesto a zahládzali jeho hriechy, však veštili určitú nádej. Predstava, že sa má vrátiť do tmavého bytu, vyzliecť sa, bezútešne masturbovať a nakoniec sa vydať napospas dlhoročným nočným morám, mu na zadnom sedadle taxíka pripadala absolútne neznesiteľná. Udreľ päťou do opierky a poprosil šoféra, aby ho zaviezol na Grønlandsleiret. Do podniku, v ktorom určite nájde liek na svoje trápenie. Terapia ho čakala v podobe pohárika i na dvoch nohách.

Podľa kalendára bola streda, ale džezový bar Paris H mal víkend. Fredrik si to namieril k barovému pultu medzi chlapíka v dizajnových okuliarech a skupinku mladíkov s upravenými bradami. Ľudia sa od neho zvláštne odvracali a barman Pierre naňho žmurkol a zaškeril sa.

„Ide k nám kontrola?“

„Čo prosím?“

Pierre odstúpil nabok, aby sa Fredrik uvidel v zrkadle.

„Do frasa,“ zavzdychal. Čiapku mal na krivo a na pleciach uniformy mu svietili zlaté pružky. Nad pohármami sa hojдалa policajná medaila s vetvičkou vavrínu, ktorú mu pred niekoľkými hodinami pripol na hrud' premiér.

„Idem z maškarného plesu,“ zamrmlal. „Máš niečo na pitie pre ťažko pracujúceho človeka?“

„Škótsku?“

„Na whisky je už neskoro, Pierre. Daj mi radšej drink, dačo kyslé a bezfarebné.“

Fredrik sa otočil a lakťami sa oprel o barový pult. Vázy s kvetmi na

barokových stojanoch dávali miestu nádych tridsiatych rokov. Džezové plagáty na stenách pochádzali z päťdesiatych rokov a Fredrik zas zo šesťdesiatych. Boli to jediné múzejné kusy v miestnosti. Kristepane, všetci akosi omladli.

„Pierre?“

Fredrik zacítil vôňu parfumu. Sladkastú vanilku so škoricou. Trochu sa vyľakal, pretože mu pripomínala istú ženu. Táto však mala iný hlas. Chrapľavý. Drsný.

„Netuší, ako sa volám,“ odpovedal jej barman. „Myslí si, že Paris H má niečo spoločné s Francúzskom.“

Žena siahala Fredrikovi po hrud'. Plecia jej zakrývali zvlnené tmavočervené vlasy, mala sivý kancelársky kostým a cez blúzku jej presvitala spodná bielizeň.

„Fredrik,“ predstavil sa a podal jej ruku.

Pery jej ladili s farbou vlasov, oči mala modré ako more. Nebola úplne Fredrikov typ, ale ten úsmev. Hravý a zvodný. Živočíšny.

„Teší ma, pán oficer,“ odpovedala a stisla mu ruku. Mala natiahnuté hladké kožené rukavice.

Barman postavil na pult drink, z ktorého zavanula jemná vôňa borovice.

„Ešte jeden pre dámu, Pierre,“ povedal Fredrik, nespúšťajúc z nej oči. Žena si špičkou jazyka oblizla hornú peru, otvorila peňaženku a podala barmanovi zopár bankoviek.

„Dnes nie, drahý,“ žmurkla naňho a vytratila sa.

KAPITOLA 3

Na asfalt s hrmotom dopadla oceľová debna s fakírsnym náčiním. Leonard Rudi si čupol a boľavú dľaň položil na čerstvo napadnutý sneh. Pod červenakavou kožou sa už začala hromadiť tekutina. Zajtra mu pluzgier narastie ako slimák a bude to ukrutne bolieť.

„Prepáč,“ povedal Leonard. „Musím si dať na chvíľu pauzu a ošetriť si ruku. Je ešte nejaká lekáreň otvorená?“ Hľadel na dievča, ktoré spoznal dopoludnia, keď stála s rozkročenými nohami pri ceste v Maridalskom údolí, medzi lesom a poľami, desať minút cesty severne od mesta. Volala sa Tora. Šéf sa ho opýtal, či má pre ňu miesto v aute. Mala takú malú ruku, že by sa celá zmestila do Leonardovej, stisla ju však pevne a sebavedome. Teraz

sa vracali z kina Colosseum, kde boli vystupovať s inou skupinou artistov pred premiérou jedného mizerného dobrodružného filmu.

Smerovali domov, a hoci vonku snežilo a fučalo, Tora mala na sebe len rozviazané kanady Dr. Martens a tesné kožené montérky, v ktorých predtým vystupovala. Spoza náprsenky jej vytŕčali malé prsia a na bledej pokožke v krčnej jamke jej svietil pírsing. Dredy mala zviazané a Leonardovi pripadalo, že vďaka drsnému vzhľadu vyzerá staršie ako v skutočnosti.

Pohrdavo sa naňho dívala, akoby bola presvedčená, že zimu a bolesť si netreba všímať. On mal na to kedysi podobný názor, no aj dvojmetroví blázni s tetovaním na tvári a vikingskými vlasmi zmúdrejú, keď im zošedivie brada.

„Čo sa vlastne stalo?“ opýtala sa, keď debnu s fakľami, mečmi a petrolejom znovu nadvihli.

„Prevrátil sa kotol. Asi som mal na ruke zvyšky petroleja, lebo keď som chcel kotol narovnať, začala mi horieť.“

„Ale vyzeralo to bombovo,“ odvetila. „Celebrity sa tvárili nadšene. Lekáreň je na námestí pred železničnou stanicou. Je otvorená stále. Ak pôjdeme okolo, môžem vybehnúť a niečo kúpiť.“

Keď prišli na parkovisko, ostatní artisti už odišli, čakal na nich len šéf. Keď však debnu prenášali na zadné sedadlo Leonardovho starého Volva 244, netváril sa, že by im chcel pomôcť.

„Nie je ti zima, dievčatko moje?“ opýtal sa Tory a potiahol gumičkou na zvitku päťstokorunáčok. „Nemám ťa trochu zohriať?“

Vykašľala chrcheľ a vyplula mu ho rovno k nohám.

„Hltačom ohňa asi nebýva zima,“ povedal vlašne a každému podal päť bankoviek. „Dám ti ešte jednu, keď si to stiahneš.“ Ukázal prstom na náprsenku.

„Ja oheň nehltám. Chrlím ho,“ odsekla Tora, zrolovala bankovky a vsunula si ich do čižmy. „Ako drak. Možno ti raz vypálím tie tvoje kurevnické oči,“ zasipela a potriasla hrudou.

Šéf sa nad oslovením príliš nepozastavil. „Dobrá práca,“ pochválil Leonarda. „Daj si niečo na tú ruku. Keď budeme mať ďalšiu robotu, ozvem sa ti.“

„Kde bývaš?“ opýtal sa Leonard, keď sa Tora vrátila z lekárne s krémom aloe vera.

„V lese,“ odvetila a začala sa hrabať v batôžtku, ktorý nosievala so sebou. Mal ružovú kožušinku, fúzy, roztomilé oči a špicaté uši. Na kolená si položila škatuľku cigariet a natiahla si mikinu s kapucňou.

„Nedaleko odtiaľ, kde si ma naložil. A ty?“

„Aj ja tam bývam,“ odvetil. „V Maridalene. Na statku, ktorý kedysi patril domkárom.“

Tora sa natiahla za kľučkou a chcela stiahnuť okno.

„Nefunguje. Pokojne si zapál.“

„Nebojíš sa, že dostaneš rakovinu?“

„Celý večer som mal v ústach petrolej. Jedna cigareta hore-dole.“

Schuti sa zasmiala. „Bývaš tam sám? Prečo som si ťa doteraz nevšimla? V údolí nebýva zas toľko ľudí.“

„Bývam tam s dcérou. Nedávno sme sa pristahovali z Brightonu. Južné Anglicko. Ťahalo ma to domov, ale Margaret to tu neznáša.“

Tora si zapálila cigaretu a pozorovala jej tlejúci koniec. „Je tu hrozná zima,“ povedala.

„Nieko sa mi vlámal do auta. Vytrhol rádio a odišla aj elektronika. Nefunguje mi kúrenie.“

Tora zhlboka vdýchla, vyfúkla zopár veľkých dymových kruhov a zakašlala. „Myslím tu, v Nórsku. A hlavne v údolí. Chápem, že to tu tvoja dcéra neznáša. V Brightone to riadne šľape, nie? Samá biodynamická tráva a podobne. Vegánske búdy a podobné sračky?“

„Presne tak,“ odvetil Leonard. „Jeden kamarát si taký podnik otvoril. Poznajú partiu, ktorá vykrádala farmy. Kradli sliepky, vraj aby mohli žiť voľne. Lenže sliepky nechápali, že už nemusia znášať vajcia. Začal teda predávať omelety. Vegánske omelety od voľne žijúcich sliepok, tak ich nazýval. Sypalo mu to jedna radosť.“

„Nuž,“ povedala Tora a oprela si hlavu o okno. „Vieš o tom, že v údolí zavraždili kopy ľudí? Nejakému pakovi prešlo a guľometom postrieľal drbnutých kresťanov.“

Leonard sa zasmial. „Nie, to som nevedel. A prečo to urobil?“

Vyplazila jazyk a ohla ho do písma u. Potom si na ňom zahasila cigaretu a prehltila sliny. Nakoniec ohorok vrátila do škatuľky.

„Netuším. Ale keby som mala guľomet a bola pako a stretla by som v lese bandu chorých kresťanov, možno by som urobila to isté. Mój brat sa tam zvykne lyžovať, ale len za svetla. Hovorí, že tam straší.“

Leonard sa znovu zasmial. „Možno mi jeden z tých duchov ukradol rádio.“

„Možno. Alebo to možno bol nejaký chorý pako s guľometom,“ odvetila Tora.

Tora bývala na veľkom statku na začiatku údolia. Keď Leonard zastal na dvore, vyšla z domu akási žena a žmúrila do svetiel reflektorov. Tora jej zamávala.

„Mama,“ poznamenala krátko, nahla sa k nemu a objala ho. „Neľahne si, kým nie som doma. Ďakujem za odvoz, viking. Dávaj si pozor na duchov.“

Keď Leonard odbáľal na cestu k červenému drevenému domcu, snehové vločky už padali hustejšie. Vypol motor a zostal sedieť v aute. Dole v meste už bola riadna čľapkanica, ale tu, len pár minút cesty od centra, sa sneh ešte držal. Stromy boli natreté dvojakou farbou – navrchu bielou a naspodku tmavozelenou. Ohnuté konáre mu pripomenuli dcéru. Aj ju zima ťažila.

Bývať s otcom na takom odľahlom mieste určite nebolo pre Margaret to najlepšie. Vyrastala predsa v rušnom meste na pobreží, odkiaľ bolo na skok do Londýna aj na kontinent. Mala dvanásť rokov – z troch päťn dieťa, z dvoch päťn dospelá. Leonard s ňou vždy hovoril po nórsky, jazyk teda ovládala ako rodená Nóрка. Krajina však bola pre ňu cudzia a aj vo vlastnom tele sa cítila cudzo. V škole sa už stihla dostať do sporu s jedným chlapcom, ktorý čosi utrášil o jej zadku. Leonarda to našťvalo, ale keď nakáľal za kubík dreva, upokojil sa a rozhodol sa zachovať ako zodpovedný dospelý. Zavolať chlapcovej matke a pozval rodinu na obed.

Na chodbe začul, ako v kozube praská drevo, a zacítil pach pripáleného mlieka.

„Margaret! Zajtra vstávaš do školy, mala si už dávno spať. Čo som ti povedal? Aby si nezapaľovala v kozube, keď tu nie som. Zapni tie ohrievače, čo som kúpil. Nie sú na parádu.“

Drevená podlaha v obývačke zavrzgala a otvorili sa staré dvere. Margaret tam stála so strapatými vlasmi, momentálne zelenobielymi, jedno oko jej zakrývala šikmá ošina. Druhé privierala, akoby práve vstala. Jeho starý pletený sveter jej siahal po holé kolená. Na rukách držala mačku. Dolly.

„Pozdravuje ťa mama,“ povedala.

„Fakt? A čo ti povedala?“

„Že nás ľúbi.“

„Tak je všetko v poriadku.“

„Povedala, že sme príliš ďaleko. Že by bola radšej, keby sme nikam neodišli.“

V Leonardovi vrela žľč.

„Margaret,“ povedal trpezlivo. „Je pekné, že sa rozprávaš s mamou. Ale vieš predsa, že zomrela. Myslím, že mama je rada, že tu spolu bývame. Že máme jeden druhého.“

Margaret pustila mačku na zem, urobila krok vpred a objala ho okolo